

Sterkasta bønin er eitt suff

– Vit mugu ikki gloyma, at Gud eisini hoyrir okkara egnu bønir í køkinum. Gud má ikki gerast ein sirkusklovnur, sum vit krevja grøðing frá, sigur Armgarð Arge

DANJAL AV RANA

Armgarð Arge hevur seinastu 30 árin havt sendingar um átrúnað og lívsviðurskipti. Hesi árin hevur hon havt mong fólk í studio, sum hava greitt frá, hvussu tey eru grødd. Sjálvt er hon ikki í iva.

– Eg haldi tað ber til. Eg ivist ikki í, at undur henda enn í dag, sigur Armgarð Arge.

Hon sigur, at hennara gestir hava altíð greitt frá hendingunum mong ár seinni. Onkrar hava fest seg meiri enn aðrar, men allar hava verið áhugaverdar. Hon vísir á, sum nógv onnur eisini hava sagt, at tað vísir seg ofta, at tað ikki altíð er neyðugt at hava eina trúgv.

Sjálv óttast hon kortini, at fólk eru farin at brúka Gud sum eina automat.

– Vit seta tað nærmast fram sum eitt krav, at nú skal Gud grøða okkum, gera eitt undur fyri okkum. Gud er nærmast vorðin ein sirkusklovnur, og vit skulu vísa okkara undur fram. Tað haldi eg ikki er rætti holdningurin. Hvussu ofta biðja vit um, at Gud skal broyta okkara sinni, at gera okkum til eitt betri menniskja, spyr Armgarð Arge.

Lívið er eitt puslispæl, sum aldrin liggur sum tað skal, syngur Kári P í sanginum Villar Viddir. Eitt, sum veruliga kann órógva bitarnar í puslispælinum er júst sjúkan, og hon rakar okkum øll í størri ella minni mun. Armgarð Arge spyr, um vit kanska hugsa so nógv um sjúkuna, at vit gloyma, at Gud eisini er til staðar, tá vit eru sjúk.

– Sjálvandi skulu vit berjast móti sjúkuni við øllum vit hava. Sjálvandi er fyrsta bønin, at eg skal gerast frísk. Men hví biðja vit ikki “Verið Vilji Tín?” Tað kann vera, at vit kunnu læra Gud betur at kenna gjøgnum sjúkuna, sigur hon.

Í 30 ár hava fólk greitt Armgarð Arge frá, hvat er hent teimum. Eg ivist ikki í, at undur henda í dag, sigur hon

Minst til Gud teir góðu dagar

– Tá alt gongur gott, hava vit lyndi til at gloyma Gud, vit gloyma at takka Honum. Kortini, tá okkurt gongur galið eru vit skjót at seta ákætur fram móti honum. Hví

vardi hann ikki? Hvar er Gud nú? Eg haldi vit mugu minnst til, at vit kunnu brúka Gud sum sparringspartnara gjøgnum alt lívið, ikki einans, tá á stendur, sigur Armgarð Arge.

Armgarð Arge sigur, at hon

er eitt sindur skeptisk til grøðingarmøti og at fólk tysja fram til almenna forbøn.

– Eg óttist, at onkur dettur niður ímillum. Fólk vera sera eksponerað og øll síggja, um tú ikki verður frískur. Tá er eisini

skjótt, at man byrjar at hugsa, um tað var mær, tað var okkurt galið við. Hví bleiv eg ikki grødd, men grannin bleiv frískur, sigur Armgarð Arge.

Sjálvandi gleðist hon um øll, sum verða grødd, um tað er á grøðingarmøtum í eini fullsettari ítróttarhøll, á sjúkrahúsinum, tá onkur biður fyri tær, ella heima hjá tær sjálvum.

– Vit mugu minnst til, at tín egna bøn eisini hevur kraft. Tú kanst eisini blíva grødd heima hjá tær sjálvri, í køkinum. Nýggja Testamenti lærir okkum jú, at eingin millummaður er longur, at vit hava beinleiðis atgongd til Gud, sigur hon.

– Kanska gera vit tað ov torført sjálvi. Kanska halda vit, at so nógv skal til. Men sterkasta kristna bønin er eitt suff ella stutta bønin “Hjálp,” sigur Armgarð Arge.

Júst hendan persónliga bønin er nakað, sum Armgarð Arge sjálv leggur stóran dent á.

– Vit eru so upptikin av at reka sjúkuna burtur, men hvar er blivið av friðinum og kvirruni? Einkin varir ævigt, ei heldur hendan sjúkan. Vit hoyra eisini um nógv, sum finna Gud í myrkrinum, beint áðrenn dimmalætting, sigur hon.

Tað er ein ávís hjálp at finna júst í tí at seta orð á tína plágu.

– Tað er sum tá børn hava marruna. Tá tú fært tey at greiða frá, hvat tey hava droymt, er tað sum at tað ræðuliga verður avmystifiserað, og so óttast tey ikki longur. Summi okkara ganga við svárum trupulleikum og tungum byrðum, men siga ongum frá. So fær tað rúm at veksa og gerst til stress. Lat okkum heldur seta orð á, tað verið seg í bøn ella á annan hátt, og leita, ikki bara eftir grøðingini ella gávuni, men eisini eftir honum, sum gevur okkum gávuna, sigur Armgarð Arge.